

تشکیلات واقعا مستقل، برگزاری جشنواره دوم هنر صنعت بی هیچ پشتوانه ای، میسر نشد، تا به اکنون. بد نیست در اینجا متن بیانیه اختتامیه جشنواره هنر را با هم مرور کنیم :

... و به نام آنکه بشر را آفرید؛ با بخشایش تفکر و خلاقیت، بشر را سرور همه موجودات عالم قرارداد. هنر و صنعت، مفهومی نو در کشور ما، ولی بسیار کهن در تاریخ بشریت... اولین ارتباط بین هنر و صنعت را انسان غارنشین رقم زد؛ زمانی که با ساختن یک قلم سنگی، به نقاشی روی قارها مشغول شد و بدون اینکه خودش بداند ارتباط بین هنر و صنعت را برقرار کرد. هنر و صنعت مفهومی کهن که کشور کهنسال ما چند هزار ساله اش، نسبت به آن بیگانه است... چرا کشوری با این پیشینه تاریخی، بایستی با هنر و صنعت بیگانه باشد؟ مهد صنایع دستی و بیگانه با هنر و صنعت را در تمام عرصه زندگی خود به کار گرفته ایم و از آن بی خبریم، یا اینکه می خواهیم از آن بی خبر باشیم؟! هنر و صنعت - صندلی راحت اتومبیل غربی، هنر و صنعت - سیستم صوتی مجهز ژاپنی. هنر و صنعت - گیتار یاماها ساخت ژاپن. جالب اینکه نه تنها خود را به بی خبری می زنیم، بلکه زمانی که چاووش، خبر رسیدن کاروان را به ما می دهد، گوشه ایمان را بر روی زنگ کاروان می بندیم: هنر و صنعت - سردی آهن سینایی. هنر و صنعت - شهرک سینمایی حاتمی. هنر و صنعت - منبت کاری زیبای اصفهان. هنر و صنعت - کوزه گلی ساخت دست صنعتگران. آیا هنوز هم می خواهیم ارتباط هنر را نادیده بگیریم؟ خانم ها و آقایان صنعتگر! تاکی چشم بستن و دل به تجربه های بستن؟ زمان حرکت و جنبش و به کار گرفتن انرژی جوانان است که مفهوم هنر و صنعت را در کرده اند؛ طراحان صنعتی کشور، تشنه میدان گرفتن در صنعت مملکت هستند و سینما گران مستند ساز ما، منتظرند تا به آنها میدان کار داده شود. آقایان و خانم های هنرمند. صنعت کشور ما نیازمند تلاش شماس و صنعت ما تشنه دانش و انرژی ماست؛ تا دانش و انرژی را با تجربه صنعتگران کهنه کار به مشارکت بگذاریم. بیاید تا به دست هم دهیم و از ایرانمان، کشوری غنی و بی نیاز از تکنولوژی بیگانگان بسازیم. پس از جشنواره هنر و صنعت، همکاران مطبوعاتی با محبت فراوان، از آن یاد کردند، من جمله در روزنامه های سلام، همشهری، اطلاعات و هفته نامه پیک آزادی و مجلات زمینه و ماهنامه سینمایی فیلم. مهندس علی اکبر سعیدی کیا، صاحب امتیاز، مدیرمسئول و سردبیر روش طی مصاحبه ای در شماره ۵۳ نشریه (آبان ۷۸)، چنین می گوید: با اعتقاد به اینکه هنر، و صنعت، قدمتی تاریخی و طولانی دارد، رسالتی احساس کردیم و در قالب یک جشنواره، این مهم را عرضه نمودیم؛ لیکن با وجود استقبال متخصصان و دست اندرکاران از جشنواره اول، عدم توانایی مالی روش برای برگزاری دوره های بعدی و عدم حمایت سازمان های مرتبط با این موضوع، باعث شد به تکرار جشنواره هنر و صنعت موفق نشویم؛ تا در آینده چه پیش آید! و در حال توجه کنید به یادداشت مرحوم حاتمی در یادبود نامه ویژه اولین جشنواره هنر و صنعت: با احترام و سپاسی صمیمانه و پر از صفا و با امید به نزدیکی هر چه بیشتر هنر و صنعت، پیشنهاد می کنم، در صورت تمایل از عبارت هنر صنعت به جای هنر و صنعت برای این منظور استفاده شود که واو ربط نیز فاصله بعیدی است میان هنر و صنعت! شاید آن ایده نوشته، به هم آمیخت، برای اخذ امتیاز مجله ای تحت عنوان هنر صنعت، اقدام شود و حال، سال ها انتظار و اصرار بر همه اهداف نشریه حاضر، می رود تا به بار نشیند، انشاء...

شما، صنعت چیست؟ را از لا به لای موضوعات مختلف مجله پیدا می کنید؛ پس هرگونه توضیح بیشتر در مورد این آینه تمام نمای خلاقیت های هنر و صنعت، زائد به نظر می رسد. بنابراین شیرینی مدخل مطالب این شماره را، حواله می دهیم به چکیده ای برگزیده مسائل مطرح شده در نخستین جشنواره هنر و صنعت که هم و غم ما نیز به آنهاست.

دکتر یوسف حجت :

بشر نیازهای متنوع و مختلفی از قبیل نیاز به تغذیه، نیاز به تنفس، نیاز به لذت بردن از زیبایی های طبیعت، نیاز به دانستن دارد؛ این نیازها را می توان به دو دسته تقسیم نمود: نیازهای مادی یا نیازهای حیوانی که بین انسان و حیوان مشترک است. ولی نیازهای متعالی بشر، اختصاص به انسان دارد. انسان زمانی از یک پدیده اقتناع می شود که آن پدیده ، هر دو بعد نیاز های مادی و معنوی را ارضا نماید. نگاهی به تاریخ صنعت نشان می دهد که تمام تلاش های

اولیه در صنعت، در جهت برآورده نمودن نیازهای مادی بوده است و به تدریج، صنعت جهت خود را اصلاح نموده و به آرامی، به سوی تامین نیازهای معنوی در کنار نیازهای مادی کشیده شد. اولین غارهایی که بشر در آنها زندگی می کرد، صرفا حکم یک سرپناه را داشت و انسان را از گزند شرایط نامساعد طبیعت حفظ می کرد؛ این غارها، محیط مناسبی برای زندگی مادی انسان بودند. با پیشرفت زمان، منزل خود را تبدیل به یک محل زیبا، هنری و دلچسب نمود و این تحول، نشانه ای از نیاز های معنوی و هنری بود. این نیاز را در هر پدیده ای می توان مشاهده نمود. هر چیزی که بعد معنوی و هنری را دارا نباشد، علی رغم برآورده نمودن نیازهای مادی، مطلوبیت لازم برای انسان نخواهد داشت؛ به عنوان مثال اگر غذا را صرفا برای رفع گرسنگی بخوریم، دیگر ظاهر غذا، برای ما مطرح نخواهد بود، حال آنکه در برخی کشورها مانند ژاپن، ظاهر غذا بیش از طعم آن، اهمیت دارد! این روند بر صنعت نیز حاکم است.

دکتر رضا رضانی:

... اما خود صنعت برای هنر چه می تواند انجام دهد؟ فیلم های هنری و تبلیغاتی در غرب، بسیار نمود دارند و در یکی از این فیلم ها، دو اسب توانای سربی را نشان می دهند و تصویر و طراح، به گونه ای است که گویی دو اسب واقعی در واقعی در فیلم هستند؛ از این فیلم در مورد واقعه هنری ممکن نبود، محقق شد. اگر هنر و صنعت دست در دست یکدیگر بدهند، زندگی بسیار زیباتر می شود و دیگر، با گفتن لفظ صنعت، زمختی، درشتی، ناهمواری، ناموزونی و عدم توازن، در اذهان تداعی نمی گردد.

دکتر هوشنگ کاووسی:

هنر و صنعت دو کلمه مترادف هستند، ولی یکی فارسی است و دیگری عربی و به همین دلیل، صنایع مستظرفه می شوند که بعدها تبدیل به هنرهای زیبا شدند و در واقع صنعت و هنر، معانی مترادفی دارند، ولی ما در زبان فارسی، صنعت را به معنای به کار می بریم.

مهندس غلامرضا اکرمی:

علم و صنعت، در راه انجام رسالت، یار دیرینه خود، هنر را رها نکرده و خدمات بزرگی به هنر کرده است؛ از جمله اینکه به میمنت پیشرفت های صنعتی، هنرهای جدیدی از جمله هنر هفتم و عکاسی و به خصوص هنری که محصولات صنعتی را شکل می دهد و طراحی صنعتی نامیده می شود، به وجود آمده اند. هنر، در تمام این مدت همراه علم و صنعت بوده است؛ اول در طراحی ماشین آلات صنعتی، در شکل گیری محصولات صنعتی، سوم در عرضه و ماشین محصولات و کسب بازار برای آنها. از آنجا که صنعت، ماشینی است که با تولید زنده است و تولید فنی، می تواند برای بازار فروش ادامه داشته باشد، پس محصولات، علاوه بر استحکام، در منازعه بسیار شدید در طرح، رنگ و اندازه های مختلفه یا هم به رقابت می پردازند و در اینجا، هنر به کمک صنعت آمده است.

مهندس بهروز موسوی امین:

انسان، زیباپسند آفریده شده و خصلت ستایش زیبایی، با جان و دل انسان عجین شده است. در بازار کار و محصولات از این قبیل، پیش از آنکه عقل و خرد، در مورد خوبی یا بدی حکم کند، چشم، یکی را انتخاب کرده است. چشم، از یک راه به سوی زیبایی و عقل، از راه دیگر به سوی خوبی و کمال می رود. زیباپسندی انسان، گاه آنچنان کار عقل را مختل می سازد که شاعر فریاد بر می آورد:

ز دست دیده و دل هر دو فریاد که هر چه دیده بیند دل کند یاد
بسازم خنجری نیشش ز فولاد ز نم بر دیده تا دل گردد آزاد

انسان شاعر، مبهوت است و راهی برای نجات عقل پیدا نمی کند، جز ساختن خنجری از فولاد و فرو کردن آن در چشمان ظریف زیباپسندا معلوم نیست در جهان زیبا و زیبایی ها، فقط بتوان با عقل زندگی کرد و نقش زیبایی را از میدان عمل خارج نمود، پس «زیبایی و خوبی» دو واژه به هم پیوسته و جدانشدنی با عنوان «فرم و محتوا» هستند و این، یعنی ضرورت اتفاق هنر و صنعت.

مهندس مصطفی میر فندرسکی:

هنگامی که قدرت های جدید مجهز به اسلحه ماشین ظهور کردند، لزوم تقسیم مجدد جهان لمس شد و چهره خشن و به قول پیروان تفکر وحشت، «چهره بی روح ماشین» ظاهر شد. اما حتی کسانی که ابعاد ضد انسانی به کارگیری غیر مسؤولانه ماشین را دریافتند، آنقدر نسبت به تاثیر ماشین امکان تحقیق علمی، امکان نوآوری هنری و بالاخره امکان پویایی و حرکت را فراهم می کند. اما وقتی چرخ های لکوموتیو در گل بچرخند، با نیروی چند برابر نیز امکان حرکت وجود ندارد و چرخ ها در جای خود می چرخند و می چرخند و حرکتی یکنواخت را تکرار می کنند در اینگونه جوامع، در صنعت، به مصرف کردن آنچه که دیگران می سازند، در حد رفع نیاز اکتفا می کنند و در هنر، آنچه را که قرن ها به هیچ تحولی تکرار و تکرار شده، باز هم تکرار می کنند... یا به دنیال کلیشه هایی می گردند که جوامع دیگر، سال ها پیش کهنه کرده اند و هرگز خود را نمی یابند و به جای آنکه استعدادهای در جهت شکوفا کردن و ساختن امکانات جامعه به کار گرفته شود، در نهایت به پشت میز نشینی و دقت در مهر کردن کارت حضور و غیاب، به رفع تکلیف و جاه طلبی های غیرسازنده اداری، به دلالتی و زمین بازی و در نهایت پول سازی به عنوان والاترین هدف کشانده می شود و هر کسی به دنیال آن است تا هر چه زودتر، بارش بسته شود و از قبول هر گونه مسؤولیت واقعی در قبال جامعه اش، شانه خالی کند و در اینجا است که لوکوموتیو به گل می نشیند و عنوان توهین آمیزی چون جهان سومی در جغرافیای امروزی مطرح می شود!

مهندس حیدر امیران:

دیدگاه های جدید در نظام کیفیت و استاندارد، مدیریت شرکت ها را به سویی می برد که رد چرخه تجارت جهانی، یا حذف خواهند شد و یا در قالب های جدید، به رشد کیفی محصولات خواهند پرداخت؛ بر این اساس، این گفته ها را «هنر مدیریت در بخش کیفیت» می نامیم.

مهندس حسین معین زاد:

چون موضوع جشنواره، هنر و صنعت می باشد، میا حثی باید مورد بحث قرار گیرد که اولاً از مسایل مشترک هنر و صنعت بوده و ثانیاً این مطلب با شرایط محیطی جامعه، سنخیت داشته باشد، از آنجا که امروزه، بحث مدیریت در تمام شئون زندگی فردی و اجتماعی ما رسوخ کرده و در حیطه هنر و صنعت، از جایگاه ویژه ای برخوردار است، من همین موضوع را مد نظر قرار داده و از شاخه ای خاص تحت عنوان «مدیریت ریسک» حرف به میان می آورم. پس در مقوله اشتراک هنر و صنعت، «بحث مدیریت» را مورد توجه قرار می دهیم، آن جنبه ای از مدیریت که با شرایط محیطی نیز سنخیت داشته باشد.

یکی از میهمانان نخستین جشنواره هنر و صنعت، مرحوم علی حاتمی سینماگر توانای کشور بود که ارزش حضور او، استقبال شدیدی را به همراه داشت. مرحوم حاتمی با غرور، از نگاه بهت زده و حسرت فرنگی ها نسبت به ظرافت، دقت و هنر والای هنرمندان ایرانی یاد کرد و مایه افتخار دانست که توانسته پیران صنایع مختلف را، برای مجموعه تلویزیونی « هزار دستان » گرد هم آورد تا فرهنگ و سنت اصیل ایرانی به تصویر کشانده شود و همچنین گفت: مرحوم اعتماد السطنه در کتاب ناصر الاثار اشاره خوبی به هنر و صنعت می کند و در همین ارتباط، می خواستم پیشنهادی به برگزار کنندگان جشنواره هنر و صنعت بدهم که هنر و صنعت را از هم منفک نکنند؛ یعنی و او بین هنر و صنعت فاصله غریبی است بنی این دو کلمه! بهتر است از لفظ هنر صنعت استفاده شود که نظر موسیقی کلام نیز مناسب تر به نظر می رسد. سرانجام میهمان بزرگوار ما از صنعت مطبوعات مرحوم جهانگیر پارساخو، در جشنواره هنر و صنعت چنین گفت: من در حضور

تمامی استادان و عزیزان، اصلاً به خودم اجازه نمی دهم و واقعاً جسارت می بینیم که حرفی در این مقوله بزنم؛ صنعت یا هنر!

آقای جدول و سرگرمی، در پایان جشنواره خطاب به مخاطبان، برایمان نوشت:

این ها برای چه آمده اند؛ جایی که نه از سوز و ساز خبری است و نه از سور و سات اثری؟ تنها شنیدن دو کلام حرف و در حول و حوش صنعت و هنر که در فضا موج می زند! یادشان به خیر؛ ... و مهندس فرهاد صدارت، زهره موسوی، مسعود فرهنگ... و طیبه شیعہ زاده، همراه با شاهپور منصف شمرده و همچنین کلیه همکارانی که یار و یاور بودند به ویژه دوست و همکار همیشه صمیمی، عباس یاری.

